

เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ของอັตมโนทัศน์ กับการให้ความร่วมมือใน
 การรักษาในผู้ป่วยโรคความดันโลหิตสูง
 ผู้วิจัย นางสาวพิกุล บุญช่วง
 รัศับปริญญา วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (พยาบาล)
 สาขา การพยาบาลอายุรศาสตร์-ศัลยศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์
 คณะ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
 ผู้ควบคุมการวิจัย อาจารย์ ดร.กอบกุล พันธุ์เจริญวรกุล
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์บังอร ผลเนื่องมา
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไชยภักข์ วิเชียรเจริญ
 วัน เดือน ปี 15 กุมภาพันธ์ 2526

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของอັตมโนทัศน์ กับการให้ความ
 ร่วมมือในการรักษาในผู้ป่วยความดันโลหิตสูง และศึกษาเปรียบเทียบอັตมโนทัศน์คํานต่าง ๆ
 ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาของการเป็นโรค กลุ่มอายุ และเพศที่แตกต่างกัน กลุ่ม
 ตัวอย่างเป็นผู้ป่วยโรคความดันโลหิตสูงที่มารับการรักษาเป็นระยะ ๆ ที่คลินิกโรคความดัน-
 โลหิตสูง โรงพยาบาลศิริราช จำนวนทั้งหมด 100 ราย ผู้วิจัยประเมินการให้ความร่วมมือ
 ในการรักษาในคํานการรับประทานยา การติดตามรับการรักษาตามนัด และการควบคุม
 รัศับความดันโลหิตในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับการรักษามาเป็นเวลามากกว่า 1 ปี โดยการสัม-
 ภาษณ์พร้อมทั้งศึกษาจากรายงานประวัติของผู้ป่วย และประเมินอັตมโนทัศน์คํานต่าง ๆ ของ
 ผู้ป่วยทั้งหมด โดยให้ผู้ป่วยตอบแบบวัคอັตมโนทัศน์เทเนเนสซี การวิเคราะห์ข้อมูล กระทำ
 โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัว-
 อย่าง โดยใช้ t - test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และหาความสัมพันธ์
 ของอັตมโนทัศน์กับการให้ความร่วมมือในการรักษาคํานต่าง ๆ โดยใช้การหาความสัมพันธ์

แบบ Point biserial correlation ผลการวิจัยพบว่าผู้ป่วยความดันโลหิตสูงส่วนใหญ่
จะมีค่าอัมโนไทด์คันท่า (ร้อยละ 92) และอัมโนไทด์คันท่าโดยส่วนรวม ด้านความเป็นเอกลักษณ์
ด้านความพึงพอใจในตนเอง ด้านพฤติกรรม ด้านร่างกาย ด้านศีลธรรมจรรยา ด้านส่วนตัว
ด้านครอบครัว และด้านสังคมของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับการรักษามาเป็นเวลานานกว่า 1 ปี มี
ความสัมพันธ์ในทางบวก กับการให้ความร่วมมือในการรักษาในด้านการรับประทานยา และ
การควบคุมระดับความดันโลหิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) แต่อัมโนไทด์คันท่า
การวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการติดตามรับ
การรักษาตามนัด พบว่ามีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญกับอัมโนไทด์คันท่าต่าง ๆ
ยกเว้นอัมโนไทด์คันท่าเอกลักษณ์ ด้านสังคม และด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง การศึกษา
เปรียบเทียบอัมโนไทด์คันท่าต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ระหว่างผู้ป่วยชายและผู้ป่วยหญิง
พบว่าอัมโนไทด์คันท่าส่วนใหญ่ระหว่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ ($p < 0.05$) ยกเว้นอัมโนไทด์คันท่าความเป็นเอกลักษณ์ ด้านร่างกาย ด้านสังคม
และด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง สำหรับผู้ป่วยที่ระยะเวลาของการเป็นโรคนานกว่า 1 ปี
และน้อยกว่า 1 ปี อัมโนไทด์คันท่าส่วนใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)
ยกเว้นอัมโนไทด์คันท่าการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง ส่วนผู้ป่วยที่ช่วงอายุแตกต่างกันระหว่าง
ช่วงอายุต่ำกว่า 40 ปี, 40 - 49 ปี และมากกว่า 49 ปี อัมโนไทด์คันท่าส่วนใหญ่มีความแตก
ต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นอัมโนไทด์คันท่าการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง ที่พบว่า
มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$)

ประวัติผู้วิจัย

- ชื่อ : นางสาวพิกุล บุญช่วง
- สถานที่เกิด : จังหวัดน่าน
- ประวัติการศึกษา :
- โรงเรียนสายน้ำผึ้ง กรุงเทพมหานคร
ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
วิทยาศาสตรบัณฑิต (พยาบาลและนุการุณกรรม)
- ประวัติการทำงาน :
- คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาจารย์ประจำภาควิชาการพยาบาลอายุรศาสตร์